

Riksmuseet och Disneyland

Radio Uppland 17.1.02

I veckan begav sig jag, hustrun och äldste sonen till Riksmuseet utanför Stockholm. Vi tänkte inte se någon Cosmonova-sensation utan studera naturens mångfald. Jag såg fram emot att få återse de stora naturaliesamlingarna av fjärilar och skalbaggar som i min ungdom imponerade stort på mig, en gammal fjärlissamlare och skalbaggsfreak.

Hustrun vill besöka utställningen: Den snillrika människan och då särskilt montern om minnets funktion och än mer specificerat: avdelningen som handlade om vittnespsykologi. Vad minns vi egentligen av en händelse som vi just iakttagit?

Sonen ville studera fossilerna. Han hade läst en bok av en kanadensisk vetenskapsman som menade att livet på jorden genomgått fem faser av tillväxt och utplåning. När de vattenlevande organismerna för första gången kravlade sig upp på land låg en gigantisk kontinent framför dem. En kontinent med en otal olika biotoper. Så skapades mängder med nya arter som översvämmade världen och alla dess biotoper. MEN, när samtliga biotoper fyllt med liv så inleddes konkurrensen som efter ett par miljoner år innebar att blott ett fåtal arter stod som segrare. Stora, råa segrare som sedan lätt blev ett offer för plötsliga klimatologiska förändringar, meteornedslagens förmörkade himmel och andra katastrofer. Kvar blev bara någon liten organism som ägde de rätta egenskaperna och som kunde krypa upp i den återigen tomma världen. Och så har allt upprepats åtminstone fem gånger.

Vi var alltså laddade av intresse.

I foajén beslöt vi att gå åt var sitt håll för att åter träffas efter en och en halv timme. Men äldste sonen och jag sågs redan efter en kvart.

Jag hade inte hittat de mäktiga monstrarna med fjärlilar och skalbaggar. De var undanställda eller befann sig i igenbommade rum. Och sonen hade inte hittat sina fossiler.

- Jag hittade några som låg bakom en glasruta i nån slags diskobelysning, sade han upprört. Riksmuseet har blivit ett Disneyland med blinkande lampor, atrapper och datastyrda upplevelsespel!

Skakade och bedragna uppsökte vi hustrun som dock trivdes storartat bland filmer och svarsalternativ.

För att inte störa henne valde vi andra alternativ. Sonen försvann till modern rymdforskning och jag, som kände mig barnsligt förbannad, valde att besöka barnutställningen om Dinosauriernas ungar. Då många dinosaurier var fasansfulla köttätare hade man tonat ner dem och gjort dem mer barnvänliga. Sålunda kunde man på en skylt invid en Tyrannosaurus Rex-unge läsa att den egentligen var fem gånger så stor som kopian här och hade tänder som ... bananer. Bananer! Huvudet, berättade

Riksmuseet vidare, var stort – och jag citerar ” - som en mindre soffa” – slut på citatet. Efter detta fylldes jag av en stor trötthet och satte mig ner i foajen där jag iakttog den anställda disneypersonalen och människorna – mest barnfamiljer. Min son gjorde mig snart sällskap och han mumlade lågmält:
- Människan utgör den sjätte fasen.

Lasse Eriksson